

סליל

דברים
שכתב
שילה הי"ד

בס"ד תמוז תשנ"ו

דברים שכתב שילה למשפחת שכטר

במלאות שלושים לנפילתו של ישי שכטר הי"ד

תנא דבי אליהו: "מעשה בתלמיד אחד ששנה הרבה וקרא הרבה ושימש תלמידי חכמים הרבה ומת בחצי ימיו. והיתה אשתו נוטלת תפילין ומחזרת בבתי כנסיות ובבתי מדרשות ואומרת להם: כתוב בתורה "כי היא חייך ואורך ימך" בעלי ששנה הרבה וכו'... מפני מה מת בחצי ימיו? ולא היה אדם מחזירה דבר... עד שבא אליהו הנביא להשיבה".

ולמדנו ענין גדול בהבנת ענין התורה ומצוותיה ערכן ופעולתן בעולם.

מדוע בקושיה גדולה גדולה זו לא היה אדם מחזירה דבר? מדוע לא ענו תרוץ כלשהו לקושיה הגדולה של האשה הכואבת הזו, ולו כדי לדחותה וליישב דעתה?

מסביר הרב: הפליאות המזדמנות על חוקי ההשגחה ויתר הלימודים הטובים שהם אורו של עולם, הן מוכנות בהשגחה נפלאה מפני המגמה והתכלית שבהן, שעל ידן יתרומם האדם לבינה יותר גבוהה מההבנה השטחית.

כשם שבתורה ובמאורעות החיים וההסטוריה נפגשים אנו עם חכמתו ורצונו של בורא עולם ומתגלות לנו ידיעות אמת והארות עליונות, כך אף בפליאות המזדמנות, באותן קושיות מביכות הסותרות את כל הנחות היסוד שהיו עד כה פשוטות ומובנות. אין אדם עומד על דברי תורה אלא אם כן נכשל בהם. הכישלון אי הבהירות וחוסר ההבנה – כאשר הם מטרידים וכואבים ולא נותנים מנוח – הם המכשירים את האדם לקלוט את האמת בכל בהירותה.

הכאב והצער של הקושיה בסוגיה, או בראשונים או בפוסקים, הם היוצרים ובונים את היכולת להבין את מלא המשמעות ועומק האמת שבתרוץ.

וכן הדבר בחיים ובמציאות. המאורעות הסותרים, המזעזעים והמפליאים אותנו בחוסר ההגיון והצדק שלהם – הם המכינים את הקרקע, המכשירים את הלבבות, יוצרים צמאון וצפייה גדולה ובונים בזה את יכולת הקיבול להארת אמת – הגדולה והעמוקה שעתידה להופיע.

מובן הדבר שההבנה העמוקה תביא לעולם את הטובה האמיתית בארחות החיים והמוסר הטוב, מה שאין ההבנה השטחית יכולה להביא זאת. ההבנה השטחית

שייכת לשכל בלבד, ואלו ההבנה העמוקה, זו שאינה רק גיבוב דברים שמן השפה ולחוץ, חוברת לכל עומק החיים ולכן בכוחה להביא להבנת דרכי ה'. "בינו שנות דור ודור" - ומתוך כך לרומם את האדם והמציאות כולה לטובתם האמיתית. לפי

צורך הופעתה [של ההבנה העמוקה], כן יוצרת היא לפני כן את הפליאה והחלל, את חוסר ההבנה המערער את הבניין כולו - את השכל, הרגש והרצון, את המוסר ואת השקט הנפשי.

על כן כשבאה אשה זו בזעקתה לבית המדרש, ותלמידי חכמים במלא הריכוז ויכולת החשיבה וההעמקה שלהם, לא יכלו למצא פתרון לשאלתה "לא היה אדם מחזירה דבר". לא דחו אותה מחד גיסא, ומאידך אף לא ניסו לטייח את הבעיה בתרוץ פשטני אלא השתתפו עימה בשאלתה. הקשיבו לה שוב ושוב במגמה להחריף את התמיהה, משום שידעו בוודאות גמורה כי כל עוד לא מתגלה התרוץ האמיתי, יש מקום ותפקיד לשאלה, לכאב שהיא מסובבת, לתדהמה ולמבוכה שהיא מחוללת. ידעו כי הקב"ה שהוא אב רחמן הוא גם מחנך עליון שמעלה ומרומם את

בניו לדעת האמת והצדק, אם על ידי שהוא מודיעם או לפעמים על ידי שהוא מונעם מהם, בצורה חריפה מאוד, כדי להכשירם לקליטת אמת עמוקה יותר. מתוך ודאות זו של אמונה מתוך אורך רוח וסבלנות ומתוך ענווה - ציפו להארת אמת שתופיע ממקור הודאות של הסדר, החכמה וההשגחה העליונה ההורסת בניינים על מנת להצמיח חדשים ועמוקים מהם. [מתוך "לאמונת עתנו" - הרב

[טאו]

משפחת שכטר וענת היקרים!
אבדתם בן וחבר. אי הבהירות וחוסר ההבנה כואבים ולא נותנים מנוח, אך הם מכשירים אותנו לקלוט את האמת בכל בהירותה. אתם צריכים להיות חזקים, ומתוך האבדן להשיג את ההבנה העמוקה אשר בכוחה לרומם אתכם ואת המציאות לטובה אמיתית. עליכם לדעת בוודאות שהישועה שתבא אחרי צרות כואבות וגדולות כאלה תהיה עליונה כל כך עד שתשלים ניחומים על כל תקופת העבר.

אתכם לעד, חברים וחברים לנשק

מתן דישון, גיל איזן, אמנון ליפקין ושילה

יום חמישי כ"ב בשבט תשנ"ז

”רק בבית כשלכם היה יכול לגדול אותו אורי שכל כך אהבנו”

**מתוך מכתב שכתב שילה למשפ' ביטון הוריו של אורי הי"ד
ואשר מסר אותו בלילה האחרון לפני שעזב את ביתו בפעם האחרונה**

משפחת ביטון עמרם ולבנה היקרים!

חלפו כבר עשרים ושניים ימים ועדיין איני מעכל את הבשורה המרה מכל. גל של תחושות פוקד אותי ומתחזקת אצלי המשמעות של הנשמה והמעבר לעולם האמת. בשבועיים האחרונים כל הליכה שלי לישון מלווה בממטרים של דמעות וחיפוש במבוכי הזיכרון אחר הרגעים שהיו לי ביחד עם אורי זצ"ל.

כולם אומרים כי אין נחמה, ואיני בטוח בכך.

כי ישנה נחמה אחת, והיא, כאשר נשמה יורדת לעולם, היא יורדת על מנת לבצע שליחות, ונוהגים לאמר עד מאה ועשרים, זכר למשה רבנו עליו השלום.

אורי שלכם, אורי שהבאתם את נשמתו לעולם, הספיק להשלים את השליחות עוד בטרם מלאו לו 22 שנים, ועל כך אתם צריכים להינחם.

ראו את כל הקהל אשר ליווה אותו בדרכו האחרונה. כל אחד מאתנו לא יכול שלא לקחת לו לפחות אחת ממידותיו הטובות של בנכם ז"ל ובזכותו נקיים עולם ומלואו. נעמה לי השהייה בביתכם בימי השבעה, הפשטות והצניעות שאתם מקרינים. עוד לא ביקרתי בבית אשר מתנוססות על קירותיו כל כך הרבה תמונות של גדולי ישראל. מסתבר כי רק בבית כשלכם היה יכול לגדול אותו אורי שכל כך אהבנו.

בתור הורים שכולים אתם צריכים להתחזק ולהיבנות מחדש. ימי האבל חלפו, אורי ז"ל ישמור עלינו מלמעלה ואתם תמשיכו להדריך ולחנך את ילדיכם באותה הדרך אשר חניכתם את אורי ז"ל.

אם אתם זקוקים או תזדקקו לעזרתם של חברים בוגרים, תדעו שאנחנו לצדכם ואל תתביישו לפנות אלינו.

שלכם: שילה לוי

ד' בשבט תשנ"ז, בתום שבעת ימי האבל

"פתאום אני חש כנופל לבור עמוק ללא תחתית וזועק: למה? למה?"

בס"ד

אורי היקר, או כפי שקראנו לך למרות הכל, אורן.

עבר כבר שבוע, הפצע פתוח והדמעות זולגות בלי הפסקה. קשה לחשוב ולדבר עליך בלשון עבר. החיים בלעדיך לעולם לא ישובו להיות כפי שהיו, כשהיית אתנו. הזיכרונות רודפים אותי ללא הפסק ופתאום אני חש כנופל לבור עמוק ללא תחתית וזועק: למה? למה? אך הנפש הזכה שלך, לא עזבה אותנו, אתה אתנו, שומר עלינו מלמעלה, מתפלל לפני ריבונו של עולם, שיתן רחמים עלינו ועל הורידך ואחיד המיותמים ממך.

איני יודע איך אשוב למסלול, בלי לשמוע את קולך מצדו השני של קו הטלפון בימי שישי, כשחוזרים מן הצבא, או את הפגישות עם הנוסטלגיה מהישיבה התיכונית. מסתבר, לאחר שעיינתי בדברים שכתבת, כי בכל שיחותינו, בהן דנו בנושאים ברומו של עולם, אתה ידעת תמיד הרבה יותר ממני, ובשל צניעותך היית שותק, ואני בז לעצמי על שלא הערכת אותך מספיק.

היינו חבורה ואתה היית חלק עיקרי בחבורה. כעת החבורה חסרה ונרגיש בחסרונוך לעולם.

מתת מות גיבורים אשר כל אחד לו ידע כי תילקח נשמתו אי פעם בעודו צעיר, היה מיחל להימסר ככה על קידוש שם שמים והגנה על הארץ והמולדת.

"הצבי ישראל על במותיך חלל, איך נפלו גיבורים, איך נפלו גיבורים בתוך המלחמה צר לי עליך אחי... נעמת לי מאוד, נפלאתה אהבתך לי מאהבת נשים. איך נפלו גיבורים ויאבדו כלי מלחמה."

תהא נשמתך צרורה בצרור החיים עם נשמותיהם של קדושי ישראל. תהא מנוחתך עדן ותנוח על משכבך לשלום.

אוהב אותך לעולם, שילה

פלחה"ן נח"ל 912 ספיר

כששילה התגייס לצבא, חיפש להתגייס ליחידה בה אין חיילים דתיים. הוא התגייס לפלוגת החבלה של חטיבת הנח"ל. באמת, בשנתיים הראשונות של שירותו הצבאי, שילה היה החייל הדתי היחיד ביחידה. אנו, הוריו, כמוכן דאגנו, אבל התברר שבמהלך השרות הצבאי הלך והתפתח מבחינה רוחנית. כבר במהלך השרות הרגשנו וראינו אותו, ברוך ה', הולך ומתפתח ומתחזק, אבל לא שערנו ולא ידענו את גודל קידוש ה' שהוא עשה בעת שירותו הצבאי. במהלך השבעה ביקרו אותנו חבריו ומפקדיו וסיפרו לנו כי למרות שהיה חייל דתי בודד, לא התבייש לקיים מצוות ולשאת בגאון את דגלו ויחד עם זה היה חייל טוב מאוד, ודווקא משום כך זכה לכבוד והערכה מצד חבריו ומפקדיו.

פרט אחד שיכול ללמד על הכלל הוא העובדה כי לשילה לא היו בעיות כשרות במטבח של היחידה, וזאת, על אף היותו חייל דתי בודד במשך זמן רב. יש להדגיש כי בדרך כלל המטבח במוצב הינו מקום פתוח אליו נכנס כל אחד שרוצה לאכול ולשתות משהו. ומכיוון שהציבור אינו מבין ורגיש לכשרות, הוא לא מקפיד ושומר על הכשרות. ביחידה של שילה המטבח היה סגור גם במוצב, והיו בו כללים ברורים של שמירת הכשרות. דבר זה מלמד על ההערכה לה זכה שילה שמכוחה דאגו והקפידו על כללי הכשרות.

שילה חלם על קידוש ה' ופעל מתוך שליחות זו.

שילה כתב על תכניתו לכנס בני מכינות ביחידות החטיבתיות כך: "כשהמטרה היא הגדלת מספר הדתיים ביחידות הנ"ל על מנת לעשות קידוש שם שמים במקומות שוממי יהדות בצבאנו". שילה נהג לשוחח עם חיילים ומפקדים מתוך רצון להאיר דרך ולהשפיע ולא חשש לאמר דברים ברורים ולעמוד על דעתו גם כשהיה יחיד.

לאחר נפילתו של ישי שכטר הי"ד עבר שילה במכינות הקדם צבאיות וקרא להתנדב לשרות בפלחה"ן (פלוגת החבלה) של חטיבת הנח"ל. שילה כתב אז דף המתאר בקיצור את היחידה.

פלחה"ן נח"ל 912 ספיר

יחידת הפלחה"ן הוקמה ב-1989 התפרקה לאחר זמן והוקמה שנית ב-1992. מסלול הכשרת הלוחם מתחיל בטירונויות ממשיך בטירונויות יחידה, קורס חבלה, קו, אימון, סידרת ניווטים ברמה גבוהה, קורס מ"כים, קורס סיירות, קורס מש"קי חבלה וסידרת מסכמים.

לבסוף, טקס בו נענוז לראשונה את הסיכה הנכספת ואת דרגות הסמל. היחידה מתמחה בכל מקצועות החבלה והנדסה ותפקידה ביום פקודה לפרוץ את המכשול הראשוני בדרך לפאתי יעדי האויב. היחידה מהווה יחד עם יחידות נוספות את הגורם המבטיח ביטחון לצפון, בתקופת הבט"ש כאשר היא תופסת את מוצב האם שלה שהוא כיום המסוכן ביותר בדרום לבנון ומבצעת מלבד הבט"ש פעילות מבצעית.

בתקופת האימון, היחידה מתאמנת בתנאים מועדפים וזוכה ליחס מיוחד לעומת שאר יחידות השדה.

כלוחם בפלחה"ן תרגיש שהצבא הוא כעין משפחה נוספת בשבילך. בוא והצטרף למשפחת הפלחה"ן.

מטרת המכינה

חיזוק תלמידים מבחינה רוחנית והכנתם לשחיקה הקיימת בצבא כשהאידיאל הוא לשרת בצבא ביחידות מובחרות ולעשות שם קידוש שם שמים. מטרת פרויקט ישי הי"ד.

הפרוייקט משרת בצורה נפלאה את מטרת המכינה כאשר הבחורים ישרתו ביחידה מובחרת, גם יכירו מראש ויעברו את הכשרת המסלול יחדיו ובכך תפחת השחיקה הרוחנית ובזבז יצאו מהחממה בה גדלו ויפגשו עם עם ישראל נרחב, יום יום ושעה שעה.

כך, שלא רק שאיננו מפסידים מבחינת הרצון לשרת עם חברה חילונית, אלא אנו מרוויחים את אי השחיקה תוך כדי התערבות מוחלטת עם החברה החילונית.

פיקוח נפש – ורק לא, מלחמת אחים

כל מי שאינו גאה בהיותו יהודי שישליך דפים אלו מיד!

שילה

המסכימים אתם איתי כי כל עצם מידת היותנו ישראלים החיים בארץ ישראל מתגייסים "לצה"ל" וחיים על פי דפוס יהודי קשור בעצם היותנו יהודים. כלומר – יש בנו את הזיק, הניצוץ ליהדות או במילים אחרות אין כל צל של ספק כי אבות אבותינו אשר קיימו תורה ומצוות ובעצם היותנו צאצאיהם קושרים אותנו במידה רבה ליהדות, שהיא בעצם הדת שלנו גם אם איננו דתיים כרגע.

אם כן, המסכימים אתם איתי כי עצם זה שהיהדות קושרת אותנו לדת מתחייב גם מהקשר לתורה שהיא ספר הספרים של הדת, ובכך מתחייב גם הקשר לארץ ישראל אשר לפי התורה זו ארצנו ארץ היהודים.

אם כך, אין לי אלא להטמיע בכם, כי על פי התורה אין כל צל של ספק, וכל הרבנים מסכימים בנושא, כי כל שטחי מדינת ישראל אשר בידינו כיום אין לוותר עליהם ולתת אותם לגויים.

מתוך הסבר זה נובע החיוב להסביר על מה כן חולקים הרבנים ומה גורסים הרבנים המוכנים לוותר על שטחים מארץ ישראל.

ובכן, עצם המחלוקת בין הרבנים לגבי ויתור על חלקים מארץ ישראל, נובעת מהמצב של הפיקוח נפש. מתי יהיה יותר פיקוח נפש?

לדוגמא: כשהגולן בידינו ולא יהיה לנו הסכם חתום עם סוריה. או – כשהגולן יהיה בידיהם ויהיה הסכם חתום עם סוריה? במצב של אי יציבות ביחסים עלולה סוריה לפתוח במתקפה שעלולה לסכן אותנו פי שבעים.

אם כך, הבנו את עצם המחלוקת בין הרבנים לגבי שלימות הארץ והבנו גם כי מן התורה אין ספק שאין לוותר על חלקים מארץ ישראל, וכל זה על בסיס העיקרון ההלכתי שפיקוח נפש דוחה את כל התורה כולה מלבד שלושה דברים והם: גילוי עריות, שפיכות דמים ועבודה זרה. ואם נחזור לעיקר, וכבר ביררנו כי התורה היא ספר הספרים ביהדות ואין שום מחלוקת כי היא חוקת העם היהודי. וכיום כשלצערנו אין סנהדרין [הגוף ההלכתי המחוקק ביהדות] מפני פערי הדורות, אין אנו יכולים להעמיד את כל נושא המשטר, הממשלה והחוק על פי

התורה [והחיקה] של העם היהודי. אולם מתחייב כי כל ממשלה בישראל חל עליה איסור מוחלט לקום ולעשות משהו בניגוד לתורה [חוקה] ולא מתקבל על הדעת שתעשה כדבר הזה, שאם כן, אין לה כל זכות לעמוד בראש עם שכל יהדותו והקשר שלו לארץ ישראל נובעים מהחוקה [התורה] היהודית.

הציבור שעמו אני מזדהה בכל רמ"ח אברי, צועד בגוש אחד עם הרבנים הפוסקים כי מצב פיקוח הנפש יהיה חמור יותר אם נוותר על חלקים מארץ ישראל חס וחלילה.

אם כן, חייבים אתם להבין מדוע אני והציבור שעמו אני נמנה רוצים מאוד שתצטרפו אלינו, חייבים למנוע בכל דרך מסירתם של חלקים מארץ ישראל. **בכל דרך** עד מעט לפני הנקודה שממנה כבר אין דרך חזרה, וזו מלחמת אחים שחייבים להתרחק ממנה ככל האפשר. אין חשיבות גדולה יותר מאחדות העם במצבנו היום ובכלל.

ורוצה אני לסיים בדבריו של הרב שאר ישוב [הרב הראשי וראש אבות בתי הדין בחיפה] מתוך מאמר בעיתון: "מעט יותר דרך ארץ לא היה מזיק לכולנו וגם לאותם פוליטיקאים אשר מפגינים שנאה כלפי חלקים בציבור הדתי ובעיקר כלפי 'בני ישיבות ההסדר' ו'מרכז הרב' אשר רשמו דפים מזהירים ורווי דם במלחמות על הקמתה, בטחונה והגנתה של מדינת ישראל. השנאה הזאת אליהם, מדהימה. זוהי שנאת עמי הארץ לתלמידי חכמים אשר 'רוממות א-ל בגרונם וחרב פיפיות בידם' והם 'ידם האחת אוחות בשלח והשניה בספר הגמרא'. שנאה זאת חייבת להעלם ולעבור מן העולם, אם חפצי חיים אנחנו. עלינו לחזור ולשנן לעצמנו ולאחרים כי שלום אמת בתוכנו קודם לשלום עם שכנו ועם אויבנו."

הסכם חברון

שבט תשנ"ז

בחדש זה נמסרו חלקים מחברון לידי שונאינו

דברי חיזוק והתעוררות

המידה בה נמדד עם ישראל, האם הוא בסדר אם לאו, אינה לגבי כל אחד ואחד רק לעצמו אלא גם לעם בכלל.

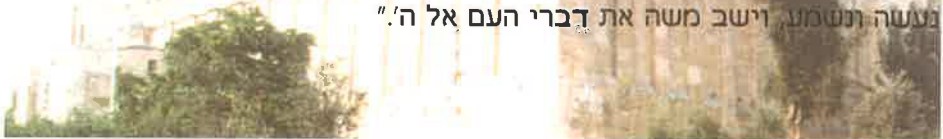
הגאולה תלויה בעם ישראל ככלל. עולם הבא תלוי בישראלי כפרט. במה דברים אמורים: אנו נמצאים במאבק ממושך על חירותנו בין האומות ובינות לגויים, כאשר במאבק זה אנו מתחלקים לכמה קבוצות. ישנם הרואים את המאבק הזה כצורך להישרדות בלבד. ישנם הרואים את המאבק ומבינים כי לא מספיק ללחום מלחמת קיום בלבד, אלא צריך ליצור שילוב של מלחמת קיום ושיבה לציון על בסיסו של העתיד שהוא גאולה וביאת המשיח.

ישנם שמתעלמים מהמאבק, אך מודעים ורוצים בעתיד כלשהו גאולה וביאת המשיח, וישנם שמתעלמים כליל.

ביום שישי ט' בשבט תשנ"ז, הוכיחו לנו מלמעלה שוב, כי הגאולה תלויה בעם ישראל ככלל.

אמנם רבים מאתנו המבינים את המהלך, הרוצים להחזיק בשטחי ארץ ישראל לא רק כחלק מטריטוריה הכרחית מבחינה ביטחונית, אלא הרבה מעבר לכך, כחלק מקניינו של הקב"ה. אך, הגאולה רצופה ייסורים ואכזבות, כי אם ממשלת ישראל צועדת על המסלול ומכשילה ומרחיקה את הגאולה, זה רק משום שאיננו בשלים לכך. איננו בשלים לכך ככלל, כעם אשר רק כאשר כללנו, כל כולו נקרא ישראל, ורק כאשר כללנו, כל כולו יהי מוכן לכך, אז נהיה ראויים להיגאל.

"ועתה אם שמוע תשמעו בקולי ושמרתם את בריתי והייתם לי סגולה מכל העמים כי לי כל הארץ ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש, אלה הדברים אשר תדבר אל בני ישראל ויבוא משה ויקרא לזקני העם וישם לפניהם את כל הדברים האלה אשר ציווהו ה', ויענו כל העם יחדיו, ויאמרו כל אשר דיבר ה' נעשה ונשמע, וישב משה את דברי העם אל ה'."

כולנו הבאנו לרצח הזה

דברים שכתב שילה לוי הי"ד ליום השנה הראשון לרצח יצחק רבין ז"ל בחודש חשוון תשנ"ז

יום שכזה הינו יום בלתי נשכח מתודעתנו של עם ישראל. יום אכזר, יום שמוכיח כי כולנו עדיין רחוקים כרחוק מזרח ממערב משלמות מוסרית רוחנית וערכית.

כדי שכולנו, וחובת כולנו, נוכל לעשות את חשבון הנפש הזה, עלינו לזכור דבר בסיסי אחד – כולנו הבאנו לרצח הזה. אנו מוכרחים להתעלם מהאשמות חד צדדיות, הן אינן מועילות במאומה. אף צד אינו שלם ואף צד לא יצא צודק כאשר יאשים בשטנה ומתוך שנאה את הצד השני. אינני יודע מנין נבעה השטנה הזאת, אך כדי לבחון את הדברים באובייקטיביות המקסימלית יש להביט בשני צדדי המטבע.

כדי שהקרקע תהיה פורייה, על מנת שרצח מתועב שכזה יוכל להתבצע, מוכרחת התערבות כוללת של שני הצדדים. אינני זוכר ואין זה גם משנה כרגע איזו סיסמה נולדה קודם: "רבין בוגד" או "המתנחלים הם פלופלורים".

אך, כאשר חברה מתגבשת ומתפלגת משאר העם, אם אינה קמה ובוחנת את הנולד בטרם נברא, אז המתחייב מכך, הוא חיפוש אחר הכבוד ואחר ההגנה על ערכים אשר ביסודם אולי נוגדים את האחדות.

את הדברים האלה איני מפנה לצד אחד או אחר אלא לכל הצדדים, לכל המפלגות, לדתיים, לחילוניים למסורתיים, לכופרים, לחרדים ולמתבוללים, מוכרחים לעשות חשבון נפש ומוכרחים כל אחד לתהות על קנקנו הוא.

אנו חייבים להגיע לרמה של הבנה, תבונה והתפשרות בין הצדדים.

נוכל להגיע לדברים אלו רק על ידי שיתוף פעולה של כל הצדדים, ובו בזמן לזכור מי אנחנו ומה מקומנו, מאין באנו ומה השאיפות שלנו. אם נשים כל אלה על המשקל ואחר כך נקשיב כל צד לחברו, אז נצליח. הלוואי ונוכל ולמנוע דברים נוראיים כאלה בעתיד.

יום זה קשה לי כמו לכולם ואולי אף יותר מכולם. ביום זה מהדהדות בראשי הסיבות לחורבנם של בתי מקדשנו. אני אזכור את היום הזה כיום חורבן לאומי.

שילה לוי

אהבת הקב"ה בדומה לאהבת הזולת

שילה

כדי להכיר אדם, כדי להכיר דרכיו של אדם, דרכי החשיבה שלו, ובעיקר את מידותיו ותכונותיו, מבלי הפרעות בדרך בצורה האובייקטיבית והאמיתית ביותר, צריך להיות **חבר קרוב** של אותו אדם. חברות קרובה נוצרת על ידי אהבה אל אותו אדם שרק אז, לכשיאהב את אותו אדם, יאמר על עצמו כי הוא חבר טוב. יסוד נוסף לחברות קרובה הוא, אמון הדדי. בלי להאמין לאותו אדם ומבלי שיאמין לך כי אז לא תוכל להיווצר חברות קרובה.

הדברים אמורים בכשר ודם ונכונים גם ביחסם של ישראל לבורא עולם. כדי להכיר מעט ממידותיו ודרכיו של הקב"ה, צריך ליצור חברות קרובה ביננו, חברות שלימה ואמיתית מתוך אהבה ויראה, כאשר לכל אלה מצטרף היסוד המוצק של אמונה. לכשנאהב את הקב"ה מתוך אמונה שלימה ואמיתית, נכיר ונגלה את שלטונו בעולם, את מידותיו ודרכיו ונקיים חוקיו ומשפטיו שהם תורת ישראל.

לשילה היה חבר קרוב שנהרג שלושה וחצי שבועות לפניו בהיתקלות עם מחבלים בדרום לבנון. **לאחר נפילתו של אורי ביטון הי"ד כתב שילה את הדברים הבאים "אורי הי"ד השאיר אחריו סימני דרך ברורים. האם ידע? כל נשמה יש לה שליחות בזה העולם, וגם אם לכאורה לאחר המוות נראה כי אותה נשמה השאירה אחריה סימני דרך ברורים כי היא יודעת מה יעודה, אין זה מתוך שיודעת כיצד תפרח מהעולם הזה, אלא נסתרות דרכי הא-ל וכנראה שהקב"ה מתכנן כך מלמעלה שאותה נשמה תשאיר לנו את אותם סימני דרך כדי להדריך אותנו לאחר שתפרח מהעולם הזה."**

גם שילה השאיר לנו סימני דרך.

כשנה לפני נפילתו כתב שילה כך: "אני מרגיש מיוזע ומלוכלך ויש להדגיש שבמוצב של שילה לא נהגו להתרחץ כיון שהמים היו מגיעים בשיירות והיה צורך לחסוך במים] אך, אלו דברים קטנים לעומת גודל המשימה. המשימה היא התכלית הכללית, וכדי להשיג אותה, עלי להקפיד במילוי המשימה בכל חלקיה ובכל צורת התנהגותי. עלי להקפיד כל יום על הלימוד אשר קבעתי לעצמי, כי הוא המחייב את צלילות הדעת והמחשבות שלי".

שילה ידע ואף חשש שיקרה לו משהו. וכך כתב ביומן שמצאנו לאחר השבעה. "חלמתי על אנשים בוכים. חלמתי שכל דפי היומן הזה, תלויים מלמעלה למטה, ואנשים קוראים אותם ופורצים בבכי".

גאולה כמו מתן תורה - רק לאחר הכנה ארוכה

שילה

שמות פרק י"ט

(ט) "ויאמר ידוד אל משה הנה אנכי בא אליך בעב הענן בעבור ישמע העם בדברי עמך וגם כך יאמינו לעולם ויגד משה את דברי העם אל ידוד:
(י) ויאמר ידוד אל משה לך אל העם וקדשתם היום ומחר וכבסו שמלתם:
(יא) והיו נכנים ליום השלישי כי ביום השלישי ירד ידוד לעיני כל העם על הר סיני:"

שמות פרק כ"ד

"ויען כל העם קול אחד ויאמרו כל הדברים אשר דבר ידוד נעשה:
(ד) ויכתוב משה את כל דברי ידוד וישכם בבקר ויבן מזבח תחת ההר ושתים עשרה מצבה לשנים עשר שבטי ישראל:
(ה) וישלח את נערי בני ישראל ויעלו עלת ויזבחו זבחים שלמים לידוד פרים:
(ו) ויקח משה חצי הדם וישם באגנת וחצי הדם זרק על המזבח:
(ז) ויקח ספר הברית ויקרא באזני העם ויאמרו כל אשר דבר ידוד נעשה ונשמע:"

אפשר ללמוד בהקבלה רבה איך מתן תורה בדומה לגאולה הטלימה מחייב מוכנות מיוחדת, מוכנות שלימה וכוללת. רק כאשר עונים כל העם יחדיו ומתחייבים לברית ואומרים יחדיו נעשה ונשמע, רק אז "ויאמר ידוד אל משה עלה אלי ההרה והיה שם ואתנה לך את לחת האבן והתורה והמצווה אשר כתבתי להורתם" (שמות פרק כ"ד י"ב).

לכן, אל לנו להתייאש ולעשות מעשים של ייאוש ואובדן תקווה, אלא להתחזק ולחזק ולזכור כי המהלך לא הושלם והדרך לא הסתיימה. אמנם תכף מגיע השחר, אך עדיין אנו שרויים בחשכתו של הלילה.

"ויוותר יעקוב לבדו ויאבק איש עמו עד עלות השחר" (בראשית ל"ב, כד).

"ונשגב ה' לבדו ביום ההוא" (ישעיהו ב' יא, יז).

"ואתם תהיו לי מלכת כהנים וגוי קדוש" (שמות י"ט, ו').

חולי

ובגלל זה כל החולי הזה בו אנו שרויים. אין כאן שום עניין של ביטחון או כלכלה וכו'.

העניין הוא לרפא את החולי הזה. זה לא הטרנספר שיציל אותנו, כי בלי הנשמה היהודית לא נצליח לרפא את החולי הזה. לא סתם גנדי בחר לסיסמתו "רק מולדת בימין" אבל אין זה ענין של ימין או שמאל כי "מולדת" [המפלגה] כל עניינה הוא באמת רק בימין. אבל המפד"ל זה "יהדות עם נשמה" כלומר, העניין הוא הנשמה היהודית לרפא את החולי הזה. גם אם המפד"ל תצטרף לשמאל, זה לא משנה כי רק יהדות עם נשמה, זה מה שיציל אותנו בטירוף בו אנו שרויים כיום. בודאי שצריך להיות עם נטיות ימניות, ועובדתית, אנשי הימין [במפלגות החילוניות] הם מטבעם קרובים יותר לציבור הדתי. אבל, זה לא "נתניהו עושים שלום בטוח" "ישראל חזקה עם פרס", אלו אותן סיסמאות, אבל מבלי לתקן את החולי הזה - אין לנו עתיד. אין לנו המשכיות בשביל להשיג את התכלית שלנו.

הערך הוא שליחות לאומית לעולם כולו

לכ' חברי האמיצים המגינים ומכתתים חרבם

אי שם במרומי רכס עלי טהר

[עליו יושב מוצב "דלעת"]

השלום והברכה.

אפתח בנאום קצר על "מהי טבעיות?" כל עם יש לו את הטבעיות שלו - כלומר, היעוד של העם הוא הטבעיות שלו. לכן, הגויים, התרבות שלהם לכשהיא שייכת להם, היא טבעית להם. מעשיהם היומיומיים, התנהגותם, לבושם, האומנות, המוסיקה, תעשיית הקולנוע, מקומות הבילוי, שייכים לטבע שלהם, ולכן גם אין כל רע בכך. מבחינתם, אולי לכשירגישו שהם גורמים בכך עולל לעצמם, כשילדיהם פונים לזנות, לסמים ולרצח. אולי אז ימתנו מעט את התרבות הזאת, אך כרגע [מבחינתם] אין בכך רע.

גם מבחינתנו, כל עוד זה נשאר אצלם, אין בכך רע.

אך אנו, מהי טבעיותנו? למה נועדנו בתור עם? הקב"ה רוצה עולם מתוקן הנוהג בסדר מסוים, סדר זה משלים כל יצור בעולם. על ידי כך שכל יצור בעולם יהיה יותר שלם זה יגרום לעולם כולו ולכל הוויה להיות יותר שלימה. מה עשה הקב"ה?

הקב"ה ברא עולם, ברא אדם וחווה שחטאו ונענשו, הקימו דור, הדור חטא ונענש, וקם דור חדש צאצא לדור שנכחד אשר ממנו התפתח העולם החדש, ומתוך אותם צאצאים, נבחר צאצא אחד אשר ממנו יצא עם, ואותו צאצא צווה על ידי הקב"ה להיות דוגמא לעולם כולו. לתקן עצמו ולשמש כמודל לחיקוי על ידי העולם כולו. הצאצא ירד מצרימה והוצא משם בכוח הזרוע, הובא אל המדבר וניתן לו ספר החוקים, אשר הוא בעצם תורה שבכתב ותורה שבעל פה, שבהם מתכון לחיים הרצויים והרבה מעבר לכך.

אם עם ישראל לא היה מסכים לקבל את התורה – העולם היה נכחד שוב והיה מכול מפני שהקב"ה לא היה משיג את מטרתו.

טבעיותנו, היא דרך התורה. – פתאום מתבהר כל מה שקורה כאן בדורנו. פתאום הכל מתברר ויצא אל האור. איזו אומה הייתה נותנת לעם החי בתוכה לקום ולמרוד ואותה אומה, הייתה סופגת זאת וממשיכה לה בדרכה [למזרח תיכון חדש]? איזו אומה, ממשלתה ושלטונה הייתה מקימה גייס חמישי בתוכה אשר מעודד את יצוא הלאומיות היהודית ויבוא לאומיות זרה? איזו אומה מוכנה לוותר על המקורות, על הזכרונות, על האנדרטאות, על המצבות הקושרים אותה קשר ישיר אל עברה?

שום אומה בעולם לא הייתה מוכנה לדבר כזה משום שהיא דבקה בדרכה הטבעית. ואולם, אנו, עם ישראל מוכנים לוותר. מתנתקים מהקשר שלנו אל מה שאנחנו, מקימים גייס חמישי בתוכנו, מוותרים על קבריהם של אבות האומה, מוכרים את בית מקדשנו לזרים. מדוע? פשוט מפני שאיננו דבקים בדרך הטבעית שלנו שהיא תורה ומצוות. אם היינו דבקים בדרך הטבעית שלנו, לכל זה לא היה סיכוי לקרות.

אינני בא לתת לכם מוסר, כי אם להעלות נקודה נוספת למחשבה באיזה "טריפ" מייגע ל"גמבה" [שמו של מוצב צד"ל, אליו הייתה פלוגת החה"ן שולחת תגבור מעת לעת].

לכל מי שהתעלה על עצמו וקרא שורות אלו, אני מאחל לכם: תשאבו כוחות להמשך הדרך, חזקו עצמכם ודעו כי למרות שאינכם מרגישים, בתוכם – היכן שהוא בתת-מודע, ישנו ניצוץ, על הניצוץ הזה עוד ידובר רבות.

שלכם: שילה

[לא! אני לא משוגע]

לאומיות עכשיו

משל הגדוד והיח"תיות

שילה

לגדוד יש גאוות יחידה אדירה. הוא כל הזמן "טוחן" בט"ש ואימון אבל בכל זאת שר שירים מטורפים צועק ומניף דגלים "ויאללה מסייעת". אבל "יח"תית" מתגייסת לשם יעוד מסויים. "עורב" ו"חה"ן" מגיעים "מורעלים" "עושים מסלול", "גומרים מסלול" ופתאום מתייבשים: אין שירים, אין להט, אין התלהבות, צוות סמלים מתייבש, כולם רוצים להיות ג'ובניקים. למה? כי אין אטרקציה, אין ביצועים, אין מבצעים.

נמשל: הגויים – יש להם לאומיות אדירה, אם משהו ינסה לפגוע בהם, הם יצחקו עד לב השמים. אבל אנחנו, עם ישראל, הגענו לארץ בהתלהבות, במלחמת השחרור, כבשנו, הזענו, ייבשנו ביצות, ועכשיו הגענו, לכאורה, לצוות סמלים, אין אנו מקיימים את התורה והמצוות, אז אנחנו רוצים להיות ג'ובניקים, לרדת מהארץ, ללכת ל"גואה", ללכת לדיסקוטקים, לשתות בירה.

מקבילות: יח"תית – יחידה חטיבתית מיוחדת [כמו הסיירת או פלוגת החבלה [חה"ן].

– תכלית לשם יעוד מסויים – כך עם ישראל.
 גדוד – סתמיות – כך הגויים, אומות העולם.
 חילוני – חולני.

שילה כתב דברי חיזוק:

במידה בה נמדד עם ישראל אינה לגבי כל אחד ואחד – רק לעצמו, אלא לעם כולו. אנו נמצאים במאבק ממושך על חירותנו בין האומות. רבים מאתנו רוצים להחזיק בשטחי ארץ ישראל לא רק כחלק הכרחי מבחינה בטחונית, אלא הרבה מעבר לכך, כחלק מקניינו של הקב"ה, אך הגאולה רצופה יסורים ואכזבות, לכן אל לנו להתייאש ולעשות מעשים של יאוש ואבדן תקווה – אלא להתחזק ולחזק, כי המהלך לא הושלם והדרך לא הסתיימה.

כבר לפני שנה שילה תכנן את עתידו לאחר שחרורו מהשרות הצבאי. וכך כתב: למרות היותי שותף כרגע ובשנתיים האחרונות למצווה גדולה של קיום צבא בישראל על מנת להחזיק בארצנו הקדושה ולהגן עליה ועל עמינו מפני אויבינו, הרצון שתקופה זו תחלוף הוא גדול. כדי להגשים חלומותיי עלי לעבוד הרבה על עצמי. התכנון הקרוב הוא להעתיק את חדרי ביום השחרור מהצבא אל בין חומותייך ירושלים ולהתבשם מאויר תורתה.

שילה התכוון ללמוד בישיבת עטרת כוהנים ברובע המוסלמי בירושלים לאחר שחרורו מהצבא.

מתוך הדברים מאירה דמות של בחור צעיר, חייל הרואה בשרותו שליחות ומשתדל לבצעה מתוך שלימות רוחנית וצבאית, ומקדש על ידי כך שם שמים.

